

Yaz Yaz Bitmez Ayrılık

– G ö k ç é ! • 24 Temmuz 2012

Sevinmiştim.
Mutluluk gibi olmuşum.
Hüzün yok olmuştu mavi gökyüzünde
O çok sevdiğim İstanbul'da.
Sana kalmıştı benliğim.
Ama gel gör ki.
Benim benim, hiç de beni bilmemiş.
Gel gör.
Gel de gör kan çanağı yüreğimi...

Usul usul vazgeçebilirsin benden
Sessiz sedasız
Uzun uzun gidebilirsin benden
Yavaş yavaş
Bırakabilirim seni

Avuçlarımdan kayar düşersin.
Damla damla...
E nihayetinde vazgeçeriz
Velhasıl kelimeler
Parça parça
Bölük bölük
Kanar yaramız

Yıldızlar...
Sanki onlar da bizden biri.
En çok parlayanı bile uzaktır.
Geceleri yaşar onlar aşklarını
Parlayarak.
En çok parlayan yıldız; ya âşıktır.
Ya da ona duygu yüklü gözlerle bakan birine rastlamıştır...

Yıldızların parladığı anda bile
Kötüsün dünya kabul et.
Şansını benden yana kullanmıyorsun.

Acıyor canım.
Yukarıda ki böyle istiyor ama
Kabul et dünya
Bana daha kötüsün.
Acımasız.
Kırıcı.
Ve kötü.

Olmuyor değil işte kıymet bilmezliğim.
Çok istemeyince oluyor ya da çok isteyince.

Karanlıklar konuşuyor bugün.
Ben susuyorum.
Rüzgâr söylüyor şarkısını.

Zaman şahit..
Rüzgâr estikçe
Değdikçe tenime
Tebessümlerim artıyor
Gördüğüm serapların haddi hesabı yok
Öyle susamışım ki sana
Yüreğim kana(ya) kana(ya)
İçtim aşkını..
O dur ki
Pek bir (sar)hoşum...

E nihayetinde
Yalnız değilim acılarımda.
Yarama tuz basan sen değil misin?

Gökçe ÜSTÜNDAĞ